

רגע של דממה. מוסה עיכל את משמעות המלים. אולי ניסה להתמרר. אולם ההגיון המאומן של הטייס אמר לו שקוקו צודק. "שלום, קוקו!" "שלום" - - -

* * *

באותו רגע הרגיש במכה בזרועו השמאלית. המטוס הודעוץ בחזקה. הוא לא ראה את המיג. מן הסתם בא מאחור. הוא תפס בחזקה בידו השנייה. האילים שוב גדלו. האם יגיע? כדור שני פגע ברגלו. העולם הקדיר. רק לא לאבד את ההכרה, ניקרה המחשבה בראשו. עוד לרגע, למען השם. עוד לרגע. המרחק אל האילים הלך וקטן. עתה הבחין בכיורו בסמל המצרי. הוא ניסה לירות, אבל אבריו לא נשמעו לו. באופק הופיע פס לבן. החוף. תלאביב. החדר הקטן ברחוב רמב"ם. "אני בא", דיבר אל הרימה. "עוד חצי שניה. אני בא!" שמחה מטורפת, מקציפה, הציפה אותו, כגל מתהפך בשפתיהם למטה. הוא נעץ את מבטו בסמל המצרי. הוא לא הרגיש בהתנגשות. כדור המקלע של המיג פילח את חזהו, מאית של שניה לפני שהמטוס חדר במלוא עוצמתו לתוך גופו של האיל, נעלם יחד עמו בהתפוצצות האדירה.

אודרה בא לגברת מילר

הגברת מילר הרימה את ראשה בתנועה עייפה. "כן מיכל, מה יש?" שאלה את התלמידה שישבה בשורה השלישית. "המורה, אנחנו רוצים להזמין אותך למסיבת יום הולדת של דני", ענתה התלמידה. "יום הולדת של דני? יום הולדת... טוב מאד, ילדים, אני אהיה שם. תודה רבה." אחר כך חזרה הכיתה לשיעורים.

* * *

בעצם, לא היתה שום סיבה מדוע תשב חזה מילר על כסא המורה בכיתה ו' של בית הספר הממלכתי ביפו. לפני פרוץ המלחמה ניהלה את משק ביתה הצנוע, חיכתה ליום בו יתחתן בנה יורם ויעבור להקים בית לעצמו. המלחמה שמה קץ לחיים השלוים, כפי שהפסיקה מהלך חיים אחרים כה רבים. יורם,

...המכונית התקדמה עוד כמה מטרים תוך אנחות אימות...

מפקד מחלקת רובאים בגדוד מילואים, יצא למלחמה וחיה עצמה חיפשה עיסוק לשעות הפנאי הארוכות. היא נזכרה כי עד לפני 10 שנים לימדה דיקדוק ותנ"ך בבית ספר עממי. שמא יקבלו אותה חזרה? המפקד על החינוך קיבל אותה בצוון. מאז פרוץ הקרבות גויסו כמעט כל המורים הצעירים והלימודים סבלו מחוסר אנשים מוסמכים שיטפלו בתלמידים. חוה מילר שובצה בסגל ההוראה של בית הספר הממלכתי ביפו.

* * *

הגברת מילר מצאה סיפוק מלא בעבודתה המחודשת. גם הילדים מצאו במורה האימהית הבנה וסלחנות שהיו חסרות למורה הצעירה שגויסה. איפה שבימים קצרים היתה המורה מתקשה להשתלט על כיתה אחת בת 35 ילדים, ישבו עתה שלוש כיתות כאלם הגדול, למדו כחריצות תחת המורה החדשה. היתה לה גישה מיוחדת משלה, למורה מילר. היא התייחסה אל תלמידים כאל מבוגרים. היא הסבירה להם מדוע אחיהם, הוריהם ובני משפחה רבים נעדרים מן הבית, מה עליהם לעשות כדי לעזור בבית בשעת הפצצה וכיצד לארגן את חיהם לפי המיגבלות החדשות, שאילצו אותם לחזור הביתה עם רדת החשיכה. כאשר נודע לה על המישחק החדש, לא אמרה שזה אסור, או שזה מסוכן. היא הזמינה לבית הספר קצין הג"א והוא ערך הדגמה קטנה של התפוצצות. בובות עץ שהועמדו בקירבת הפצצה הנסיונית התרסקו לחלוטין. מאותו יום חדלו הילדים לעלות לגגות כדי לאסוף רסיסי פגזי חותמים כשהמתכת עודנה לוהטת. אולם טעות תהיה לחשוב שהמורה מילר עסקה רק בדברים עצובים. היא אירגנה מסיבות, תחרויות ספורטיביות מצחיקות ופעם אף שיכנעה את מנהל גן החיות לצרף שני קופים

באור כשתפול המכה הגדולה. למה מחכים המצרים? קוקו העיף מבט חטוף בשעוני הדלק שלפניו. עוד שלוש-עשרה דקות. זה נמאס. "היא" כבר החלה מתלבשת, מן הסתם.

* * *

שת בענין! הקול באוזניה היה צרוד קמעה. קולו של אלמגור. שוב לא ישן מספיק, היריה חלק מנותק במוחו של קוקו. קוקו לא שם לב להרהרויו של עצמו. השלוה המאושרת נשרה ממנו. במקומה באה הרגשה אחרת. לחץ מזור בסביבות הקורקבן, רעד קל בברך הימנית. "קשת בענן" היתה הסיסמה שנקבעה מראש. לא "ציפור אדומה", לא "ענן אפור". "קשת" היתה האתראה העליונה: מפציצים ומטוסי קרב גם יחד. ההתקפה האמיתית. ובכן, זהו, הרגע הגדול. הרגע שעליו דובר כל כך הרבה. שלקראתו התכוננו שעות בלתי-ספורות, שאותו ניתחו מכל הזוויות האפשריות והבלתיאפשריות, מבלי להאמין בסתר הלב שיבוא אי פעם. מה הרגע המזור בקיבה? אהה, פחד פשוט, חביבי. פחד בהמי פשוט, ליגלג אותו חלק מנותק במוחו. קוקו הגדול, קוטל הנערות מהתיכון החדש, רועד לך הקורקבן.

* * *

קוקו לא שמע. בתנועות דייקניות, כמעט תתיכרותיות, פעל על מי ההוראות שטיפטפו לאוזניו מן האוזניות. סיבוב חד דרומה, נסיקה. מבלי להסתכל חש קוקו ששני חבריו שמרו על המבנה באופן אוטומטי. "בסדר?" הפליט קוקו, כשהוא מחקה בלי משים את קולו של גארי קוסר באחד הסרטים שראה לאחרונה, ומנסה לקבץ את מלוא האוטוריטה של 22 שנות חייו במלה האחת. "או קיי", קולו של יצחק. "או קיי", קולו של מוסה. מליטותיפה שגרתיות בהחלט. אולם הן לא רימו את קוקו. הוא הכיר את השניים יותר מדי טוב. שבעה חודשים בחדר אחד, זה לא הולך ברגל. הוא הכיר את משפחותיהם, עברם וסודות אהבותיהם. הוא ידע אפילו על מה הם חושבים ברגע זה עצמו: יצחק על אמו האלמנה, שיום הולדתה חל בעוד שלושה ימים, ושכבר הכין לה בצריף שטית פרטי קטן כמתנה, ומוסה, על אשתו הבלונדינית. לעזאזל, מי אמר לו להתחתן? מענין. האם ישנה ברגע זה אועקה בתלאביב? לבטח, אין ספק. כיוון הקשת לא השאיר מקום לניחוש. לרגע עלתה לנגד עיניו תמונת העיר הלבנה, כפי שראה אותה מלמעלה פעמים כה רבות. מקום אידיאלי להפצצות, ימז שמש. מה עושה "היא"? האם ירדה למקלט? או שנשארה בחדרה, צוחקת בלבנה לפחדם של האחרים? "מה אמרת?" שאל יצחק. מן הסתם היריה בקול רם.

* * *

המטאורים שאגו במלוא עוצמתם. קוקו חש במהירות, אף שהעיין לא הבחינה בה על פני הים השומם. המטאורים הנאמנים התאמצו, כאילו הרגישו בנחיתותם וביקשו לפצות את פרשיהם על כך. הם יכלו להתמודד עם האיליושינים. אולם מה ביחס למיגים? קוקו שמע הרצאות רבות על תמרוני הערמה והטעיה. "המוח שלכם צריך להשלים את החסר במטוס", אמר אלמגור, צרוד כרגיל. "טיב הטייס הוא לשון המאזניים בקרב!" אולם מה לעשות במקרה שהאיליושינים והמיגים מופיעים יחד, ואין זמן להתחכם? עוד שבע דקות טיסה נשארו במיכל הדלק. מספיק בקושי להתקוף ולחזור. אם הכל ילך חלק, איפה הם, לכל הרוחות? "שמאל!" הצליף קולו של יצחק, חד כשוט. עתה ראה אותם גם קוקו. כמה נקודות שגולו במהירות, התקדמו בזווית קהה לתלאביב. כמה? שתיים-שלוש-שבע-תשע, מפציצים. לבדם. היתכן? לרגע קפץ לבו של קוקו. אפשר להורידם, כמו יונים. אםי - - -

* * *

רפתע התכווץ בו משהו. הוא ראה אותם. קטנים, גבוהים, קצת מימין. "מיגים!" העיר מוסה ביובש. המיגים ראו אותם, נכנסו לסיבוב. קוקו מדד את המרחק. אפשר לתפוס את המפציצים לפני שהמיגים יספיקו להגיע. האם חשב זאת? הוא מצא את עצמו דוהר לקראת האיליושינים, מבלי שהחליט על כך. "שלושת האחרונים", פקד. "להת!" השיב יצחק.

* * *

האיליושינים היו ככדים מפצצות. השמן שלפניו ניסה לצלול כדי לצאת מכוח הנשק. לשוא. כמעט לפני שהרגיש קוקו את אשר הוא עושה, קפץ האיל והתרסק. "הלך!" צעק מוסה. באותו רגע שמע קוקו התפוצצות משמאל. לא, זה לא היה האיל. "יצחק!" קרא. הוא ידע שלא תהיה תשובה. המטאור גרר אחריו זנב שחור, ניסה להתישר, צלל. לרגע נזכר קוקו בשטיח, שהיה מונח מתחת למיטה, מקופל בזוויות. ברוך המיג הפסיק את המחשבה. קוקו צלל ברגע שהלה פתח באש. בסדר.

* * *

האילים התרחקו. נשארו שבעה. הם המשיכו בדרכם, כאילו לא קרה כלום. ישר לתלאביב, לרחוב רמב"ם. הם יהיו שם לפני הבריק הרעיון פתאום במוחו של קוקו. הם יהיו שם. ואולי לא רק הם בודאי יש עוד, גלים-גלים. צריכים להוריד אותם. לפני שיגיעו. תלאביב, זה הלב. זה מרכז המדינה. זה רחוב רמב"ם. איפה המיגים? קוקו לא ראה אותם. בודאי מלמעלה, מאחור. ללחום בהם? חסר סיכויים. הם מהירים יותר, זריזים יותר. והם לא העיקר, העיקר זה האילים, הנושאים את הפצצות. לחזור לשדה? עתה ידע קוקו שאין כל סיכוי לכך. הדלק יספיק אולי לטיסה ישירה. הוא לא יספיק לתמרונים מסובכים, כדי להיטטר מהמיגים. הוא היה הכל כל כך ברור. המוח פעל בסדר. כמה זמן ארך החשבון? פחות משניה. זה היה הכל כל כך ברור. המוח פעל בסדר. גם הקורקבן היה עתה שקט. כאילו לא הבין כמה המדובר. אך ברגע זה החליט סוין אברהם קורנובסקי, בן 22, כי לא יגיע לעולם ליום הולדתו ה-23.

* * *

מלפנים ליכלכו הגופות השמגים של האילים את השמיים. בכטנם שכנו הפצצות. חימה פשוטה, קרה, עקשנית, גאתה בקוקו. רגליו היו רטובות מויעה. "הביתה?" שאל מוסה, בקול מתוח. "לא! לא אילים!" סיגן קוקו בין שיניה. "טורף?" "וכה לא נגיע!"